

2. ČTENÍ Iz 43, 18-21

Vzpomínáte? Taky máte na co. Českobratrský evangelický sbor v Telecím má pozoruhodnou minulost. Za všechno jmenujme jen Václava Karafiáta, strýce slavného Jana Karafiáta, a jeho literární pozůstalost, Otokara Kadlece a jeho odbojovou činnost, Jiřího Altynského a už jsme u pamětníků časů ne tak dávných. Výraznou stopu zde v nelehkých dobách sedmdesátých, a ještě na počátku osmdesátých let zanechal bratr farář Tomáš Bísek, mj. signatář Charty 77, který odsud musel odejít tři roky po odnětí státního souhlasu až do Velké Británie. Celých jednadvacet let zde působila věčně usměvavá a vždy pozitivně naladěná sestra farářka Anna Lavická, která mě spolu se svým synem Jeníkem přivedla na myšlenku o nabídce místa faráře teleckého sboru reálně uvažovat. Svému předchůdci Lukáši Pešoutovi vděčím za to, že mám kde bydlet a čím topit... A teď sem do toho všeho přichází nějaký mladý jouda těsně po vikariátu, který si ještě ani neumí podepsat dovolenku či pořádně zatopit a pochlubit se může snad jen rodinnou historií a příslušností k bývalému faráři sboru v Prosetíně Janu Šimsovi. A ještě k tomu přichází s myšlenkou, že od teď bude všechno nové a jinak a už to dokonce raší, jen o tom ještě nevíte.

A to jsem, co se týče zdejších pamětihodností opomenul poměrně nedaleko stojící a celou řadou pověstí opředenou Zpívající Lukásovu lípu, v níž byl prý přepsán celý Nový zákon a přezpívány podle všeho i všechny žalmy. A též Pajkrův dub, k němuž se snad také někdy dostanu či Lucký vrch.

Ale zpět k dnešnímu dni. Vzpomínáte? Tak nevzpomínejte. Ano, do trpkých let babylónského zajetí přichází sám Hospodin, aby nám všem připomněl, že to, co bylo, pominulo a už se to nebude opakovat a nyní přichází něco docela nového.

A teď jde o to, co to je a jestli se nemáme začít bát? Jen to ne, jako by říkal Pán Bůh sám s tím, že zapomenout máme na všechno špatné, co se kdy, zvláště v době nesvobody událo, a naopak nám strhává budoucnost z nedohledných dálek, takže snad i my, co jsme tady, už nyní můžeme žít v tom, co teprve nastane.

A co že to bude? Nikdo z nás totiž nežijeme ani nežijeme v přítomnosti, která obecně vzato ani neexistuje. Vždy je jen minulost a budoucnost, dřív byla zářná, teď už se jen ohlížíme a vyhlížíme, co teda bude. Žijeme tak mezi minulostí a budoucností, částečně v tom, co bylo a částečně čekáme, co bude dál. Mezi tím, co je a co by mělo být. A kdo nezná svou minulost, nepozná ani budoucnost.

A co že to bude? Boží vyvedení ze všech zajetí či vítězství nad Hospodinovými nepřáteli na všech frontách? Snad. Někdy stačí

řít hlavy dolů a ty už kolikrát samy padají. Ale ne, to, co nám Hospodin z nedohledných dálek přináší až sem, je určitý výhled. Výhled k tomu, co teprve nastane, co ještě ani nevidíme, co nás čeká a nemine, i když je to ještě daleko... Dost však hádanek, co bude a nebude, když to stejně ještě nevíme a podívejme se, kudy všudy nás Hospodin tedy vodí. Jaké jsou jeho cesty a proč zrovna tudy.

Hospodinovo dílo vyvedení jeho lidu z otroctví egyptského vedlo právě přes moře, kudy jeho lid ještě přešel, ale jejich pronásledovatelé a nepřátelé už ne, však to znáte. Ani moře ani dravé vody ani válečná moc nemohly být překážkou v Božích spásných činech. Dokonce nikdo a nic, i když to kolikrát i chvíli trvalo, Bůh měl vždy něco navíc, něco nového a jeho moc, která se osvědčila kdysi, se projeví znovu a znovu, snad až do konce tohoto času či věku. Hospodinovy cesty jsou někdy nevyzpytatelné, to známe ostatně taky.

Ale co je to nové? Při události vyjití z Egypta Hospodin vytvořil cestu pro svůj vyvolený lid mořem, nyní umožňuje bezpečně putovat nebezpečnými místy pouště. Pouští totiž obvykle žádná cesta moc nevede, všude jen písek, sem tam nějaká palma či co to tam měli a jinak nic. Ne nadarmo se jí říká vyprahlá. Bez vody, jen se sluncem a snad i za ním.

A co tam máme dál? Pustou krajinu, kde by člověk toho mnoho nečekal, tím méně vodu a hle, řeky zde Hospodin vede. Čest

mu přitom vzdává polní zvěř tehdy hrůzu vzbuzujících a životu škodících příšer, k poušti, k suchu a žízni, ke světu démonů patřící šakalové i pštrosi. Nic z toho se však ani my ani lid vracející se z dlouhého zajetí nemusí bát, polní zvěř už taky není, co bývala a ani pouště tu, alespoň zatím, pokud vím, nemáme, jen s tou vodou je to prý čím dál horší. Stojíme však stále pod mimořádnou Boží péčí. Chce a může začít tam, kde už nastal konec, naprostý a úplný konec. A přece Bůh začíná činit docela nové věci. Když přišel Ježíš do tohoto světa, démoni zuřili, poskakovali a pak utíkali a lidé byli osvobození z jejich moci, z vyduchlosti, prázdnoty, sobectví a chválili Hospodina. Už činím nové věci. A už to raší, už to klíčí. On napájí svůj vyvolený lid. A copak má pro nás?

V zaslíbení nového, nového nebe a nové země prozařuje vidění konečné proměny, kterou Bůh dokonává. To nové je proměna, ne však v něco radikálně jiného, ale právě naopak, návrat někam zpět, proměna jako návrat k pramenům, k tomu, co už třeba jednou bylo, co tak třeba bylo i vždycky, návrat k jakési tradici, o níž si sice můžeme myslet, co chceme, ale je to to nosné, z čeho se můžeme učit, co člověka může i povzbudit, napřímít, dát nový impuls. To je ten oblak svědků, řečeno s apoštolem Pavlem, který nás obklopuje, povzbuzuje ve víře i v držení pravdy, ukazuje cestu za Kristem.

Máme tak vzpomínat na ty, co osvědčili svou víru, vytrvali v pravdě, v zápase o spravedlnost, kteří drželi naději v ovzduší beznaděje a skleslosti. Ty si máme připomínat, dokonce s vděčností Bohu, že takoví lidé byli. A žít s vděčností za jejich životy i za vše, co nám po sobě zanechali, a to předávat dál a dál, kam až to půjde a kdo nás ještě bude chtít poslouchat. Sto let sem, sto let tam.

A co je ještě jednou a možná úplně poprvé tím chvályhodným činem, o němž vypráví Boží lid? Nejprve odpuštění. Neboli potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, řekněte mu, že už jsou odpuštěny jeho hříchy. Smíme začít znovu, máme budoucnost, která má a bude mít smysl, na který se můžeme těšit, a to jen díky novému a novému Božímu odpuštění.

Zadruhé: Cesta odněkud někam. Tu z egyptského otroctví ke svobodě, tu z babylónského zajetí přes poušť až do zaslíbené země. Cesta od lži a nenávisti k pravdě a lásce, od bezbřehého vzpomínání k myšlení směrem dopředu. Od vás k nám a od nás k vám. Cesta k lepším vzájemným vztahům, cesta k tomu, který má tu moc mít nás všechny rád.

A lid, který je tak účasten nástupu nového věku, má o tom s chválou vyprávět. A o čem že? O vysvobození, odpuštění, přátelství, o záchraně světa a člověka, o radosti, o nových podmínkách života a čerstvých vodách, které on učinil. Zkrátka a dobře o všem,

co pro nás Hospodin má a nestydí se to sem tam ukázat, a při nejbližší příležitosti odevzdat.

Každý z nás teď a odted' může vypravovat o chvályhodných skutcích Božích svým dětem, přátelům, známým. Těm, co se ptají a začínají ptát, co že to tu raší i těm, co se neptají pak jejich otázky vzbuzovat. Aby odevšad zněla chvála všeho toho, co pro nás Hospodin učinil a ještě činí, že on už činí věci nové, dokud nestvoří nové úplně všechno, že je před námi otevřená i naše budoucnost, do níž stačí jen s radostí vstoupit a s nadějí očekávat, co nám přinese.

Milí bratři a milé sestry, ať už vzpomínáte na to, co bylo nebo s napětím očekáváte a vyhlížíte, co bude, vězte, že Hospodin má pro vás věci ještě nepoznané a že už to raší a klíčí. Má pro vás budoucnost, dokonce bych řekl jen a jen pro vás, ale co já vím, co bude a nás tu ještě čeká. Jen vím, že se už teď můžete těšit.

Modleme se: Za to, co jsi pro nás učinil, Hospodine, za vysvobození, záchranu, odpuštění, za to ti patří čest a chvála. Dej, abychom si uměli vypravovat o tvých vysvobozujících skutcích tak, aby neztichla tvá chvála na této zemi. Ty máš pro nás vždy něco nového, děkujeme ti za všechny tvé činy, jež si vykonal pro svůj lid a prosíme, abys ani na nás nezapomínal. Pane, jen tobě patří náš dík za vše, co od tebe přijímáme a s radostí můžeme předávat dál. Amen.

PÍSEŇ   168 Zpívejte, čest vzdejte